

Arrest

nr. 336 149 van 18 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 1 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 oktober 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juni 2022 diende verzoekster, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te New Dehli (India) een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op een familiebezoek. Op 15 juli 2022 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie om het gevraagde visum te weigeren. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 284 830 van 15 februari 2023.

Op 22 februari 2024 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te New Dehli opnieuw een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op een familiebezoek. Op 1 maart 2024 wordt de visumaanvraag wederom door de gemachtigde geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** (2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** Andere :*

Ontbreken tenlasteneming conform aan het Koninklijk Besluit van 02/12/2015: Het voorgelegde document is niet origineel. Het voorgelegde exemplaar is een kopie.

** (13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten*

** Andere*

Betrokkene is alleenstaande weduwe en zou op bezoek komen bij familie in België. Betrokkene toont niet afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene heeft uitgebreide familiebanden in de Schengenzone.

Betrokkene beschikt over bescheiden financiële middelen op de voorgelegde bankrekening.

Betrokkene wordt financieel ondersteund door de uitnodigende partij.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In haar synthesesmemorie voert verzoekster de schending aan van artikel 32 van Verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"Samenvatting:

Verwerende partij beroept zich eerstens op het punt a.ii van art. 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009, met name de argumentatie dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zouden zijn aangetoond.

Dat is incorrect.

Verwerende partij gebruikt punt a.ii om een opmerking te maken over het document van tenlasteneming (stuk 2). Verwerende partij stelt dat zij niet het origineel document van tenlasteneming heeft ontvangen, doch slechts een kopie, reden waarom de aanvraag van verzoekende partij geweigerd wordt.

Vooreerst heeft deze opmerking niets te maken met punt a.ii. Punt a.ii gaat over het doel en de omstandigheden van het verblijf van de verzoekende partij.

Het doel en de omstandigheden van het verblijf van de verzoekende partij zijn echter wel aangetoond: verzoekende partij wenst een visum om haar zoon en schoondochter te bezoeken in Bredene:

"Visiting family and celebrating my birthday along with birthday of my grandson G. (...) S. (...) N. (...) and son M. (...) S. (...) N. (...)"

De originaliteit van het document tenlasteneming, heeft niets van doen met het doel en de omstandigheden van het verblijf.

Bovendien voorziet de wet niet in een sanctie indien het origineel van het document tenlasteneming niet wordt voorgelegd. Verwerende partij meent ten onrechte dat ze een verblijfsaanvraag kan afwijzen als ongegrond indien ze slechts over een kopie beschikt.

De inhoud van het voorgelegde document is namelijk duidelijk. Verwerende partij beschikt misschien niet over het instrumentum dat ze wenst (het origineel), maar ze kan wel het negotium, de inhoud, beoordelen. De inhoud van de kopie is namelijk krak dezelfde als het origineel:

- het document bevat geen doorhalingen of aanpassingen;

- de handtekening van de garant is gelegaliseerd door gemeente Bredene.

Bovendien werd de identiteit van de uitnodigende persoon, dhr. M. (...) S. (...) N. (...), geleverd door een geboorteakte, attest samenstelling gezin en een attest van woonst. Zijn inkomsten werden gestaafd met een trits loonfiches van (...) NV, waar dhr. N. (...) een job van onbepaalde duur heeft. Zijn gemiddeld netto inkomen bedraagt zo'n € 2.500 per maand. Het feit dat hij over een woning beschikt werd bewezen met notariële akte en stedenbouwkundige plannen.

De enige reden dat verwerende partij over een kopie beschikt is dat het volledige stukkenbundel van verzoekende partij (bijna 70 pagina's) werd ingescand en haar werd doorgemailed. Dit was, volgens de diensten die verzoekende partij en haar zoon bijstaan, hoe het altijd gedaan werd.

Nergens duidde verwerende partij aan op welk punt de verklaring tenlasteneming inhoudelijk onjuist, onduidelijk of onvolledig zou zijn.

Ten overvloede: verwerende partij heeft steeds de mogelijkheid om bijkomende toelichting of documenten te vragen aan de verwerende partij. Mocht zij twijfels hebben over de inhoud/de echtheid van het voorgelegde document, kan zij verzoekende partij, haar raadsman (verwerende partij gekend uit de vorige procedures en communicatie) of haar zoon contacteren. Indien zij dat werkelijk dienstig acht, kan zij het origineel of bijkomende informatie opvragen.

Verwerende partij weigerde echter, net zoals voorheen, te communiceren en besloot meteen om de aanvraag te weigeren. Dit getuigt niet van goed bestuur.

In de nota met opmerkingen antwoordt verwerende partij hier niet op.

Verwerende partij beroept zich ten tweede op het punt b van art. 32, met name de vrees dat verwerende partij niet zal terugkeren na het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum.

Ook deze impliciete verwijzing is incorrect.

Verwerende partij stelt concreet:

(...)

Deze argumentatie houdt geen rekening met het uitvoerig stukkenbundel dat verzoekende partij heeft neergelegd bij haar aanvraag. Bovendien tal van stukken omtrent haar zoon, motivatiebrief van verzoekende partij én zoon, een reisverzekering en vliegtickets legde verzoekende partij de volgende financiële stukken neer:

- Certificaat van accountant met overzicht van (on)roerend goed en inkomsten*
- Bankuittreksel*
- Schattingsverslag woning 1*
- Grondplan woning*
- Schattingsverslag woning 2*
- Schattingsverslag land*
- Pachtovereenkomst land*

1. - Wat de financiële opmerkingen betreft:

Eigendommen: verzoekende partij is eigenares van twee woningen en een perceel landbouwgrond. Eén huis is van haar en wijlen haar echtgenoot (overleden in 2001). Ze woont in een recentere en kleinere woning aan de overkant van de straat, die ze in 2002 gekocht heeft. De waarde van de landbouwgrond en de twee woningen werden samen geschat op € 116.836,16.

Huurinkomsten: zowel de voormalige gezinswoning als het perceel landbouwgrond wordt verhuurd, respectievelijk verpacht. De grond wordt verpacht aan 35.000 roepies per are (cf. leaseovereenkomst); dat alleen brengt een kleine 90.000 roepies per jaar op, oftewel zo'n € 1.000.

Spaargelden: uit de stukken van de accountant blijkt verder dat verzoekende partij over ruim 400.000 roepies op haar bankrekening beschikt, wat omgerekend een kleine € 4.500 is; naar Indiase normen een mooi spaarkapitaal. Bovendien blijkt uit het bankoverzicht dat de spaargelden van verzoekende partij in stijgende lijn gaan.

Overige: verzoekende partij beschikt daarnaast over juwelen, cashgeld en inboedel, samen geschat op € 9.655,79.

De totale waarde van de bezitting van verzoekende partij in India wordt bijgevolg geschat op € 130.970,41.

Al deze informatie is vermeld op de officiële documenten, stukken van accountant en de toelichting door partijen, die allen gevoegd werden bij de aanvraag. Verwerende partijen heeft er echter geen rekening mee gehouden.

Naar Indiase normen behoort verzoekende partij tot een gegoede familie. Het is gebruikelijk dat dergelijke families mensen helpen die het minder goed hebben. De familie koopt goederen en eten voor degenen die het nodig hebben. Net om die reden stuurt ook haar zoon in België al eens geld naar India op. Niet omdat de familie het nodig heeft, maar omdat het hun plicht is om anderen te helpen.

De opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij over bescheiden financiële middelen op haar bankrekening beschikt, houdt geen rekening met:

- de werkelijke waarde van een euro in India: € 4.500 is evenveel als twee jaarlonen van een gemiddelde Indiër!*
- de rest van het vermogen van verzoekende partij; het grootste deel van haar vermogen zit in vastgoed; zij heeft daarnaast meer dan voldoende op haar rekening geparkeerd, getuige de vaststelling dat daar spaargelden enkel in stijgende lijn gaan;*
- haar inkomsten: ze ontvangt huur- en pachtgelden, waarmee ze goed kan leven in India.*

Verzoekende partij heeft geen enkele reden om dat alles achter zich te laten.

Verwerende partij heeft als administratieve overheid de plicht om haar beslissingen grondig én correct te motiveren. Dat is in casu niet gebeurd.

2. - Wat de familiale/sociale opmerkingen betreft.

Verwerende partij stelt in tweede instantie dat verzoekende partij onvoldoende familiale banden in India zou hebben en 'uitgebreide familiebanden' in de Schengenzone zou hebben.

De banden in Europa vormen net de reden waarom verzoekende partij naar Europa op bezoek wil komen: verzoekende partij heeft twee zonen en kleinkinderen in Europa (België en Frankrijk), die ze heel graag eens zou gaan bezoeken. Waarom zou zij hen niet meer mogen bezoeken?

Het is verre van ongebruikelijk dat Indische families groot zijn. Het is evenmin een probleem dat er twee van haar dichte familieleden (zonen) in Europa wonen. Verzoekende partij heeft nog veel familie in de buurt waar ze woont:

- haar neef woont slechts enkele huizen verder, in dezelfde straat;*
- haar zus woont slechts 25 km verder;*
- haar tante (zus van vader) woont slechts 50 km verder.*

Al deze familieleden wonen in hetzelfde district.

Er is geen reden om aan te nemen dat verzoekende partij op haar leeftijd liever in een land zou willen blijven waar ze niets van de taal of cultuur kent dan terugkeren naar een land waar ze een eigen woning heeft, het bijhorende aanzien en verschillende familieleden in de buurt.

In de nota met opmerkingen verwijst verwerende partij naar art. 14 van de Visumcode. Ze stelt dat de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge beschikt.

Ter motivering wijst verwerende partij op het omvangrijke stukkenbundel van verzoekende partij, doch herneemt in haar nota louter de inhoud van de bestreden beslissing:

(...)

Verwerende partij antwoordt inhoudelijk op geen enkel punt. Ze kan zich echter niet verschuilen achter een 'ruime beoordelingsmarge' om een foute of gebrekkig gemotiveerde beslissing te verantwoorden. Het verkondigen van algemeenheden zoals 'uitgebreide familiebanden in de Schengenzone', of 'bescheiden financiële middelen', zonder rekening te houden met de inhoud van de voorgelegde stukken, hierboven besproken, is uiteraard onvoldoende om een weigeringsbeslissing te nemen.

Nergens werd er een cijfermatige beoordeling uitgevoerd, werden de inkomsten van verzoekende partij concreet bekeken of getoetst aan de gebruikelijke inkomsten/vermogen van een gelijkaardig Indisch onderdaan.

Verzoekende partij vraagt zich af welke stukken een aanvrager voor een toeristenvisum überhaupt nog meer zou kunnen voorleggen? Of nog, welk nut het heeft tal van financiële documenten voor te leggen als deze met één vage omschrijving als 'bescheiden financiële middelen' van tafel geveegd worden.

De opmerkingen van verwerende partij mogen er niet toe leiden dat van verzoekende partij het onmogelijke gevraagd wordt, quod in casu."

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceerde verweerder op de middelen zoals aangevoerd in het verzoekschrift als volgt:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft in casu duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werd genomen.

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt gemotiveerd waarom de verzoekende partij geen visum type C wordt afgeleverd waarbij verwezen wordt naar artikel 32 van de Visumcode en wordt uiteengezet dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, dat er een kopie van tenlasteneming is voorgelegd alsook dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld. De redenen daartoe worden vermeld.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1 van de Visumcode.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de volgende bepalingen van artikel 32 van de Visumcode waarvan toepassing wordt gemaakt in de bestreden beslissing:

"Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

[...]

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager

of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

[...]"

Artikel 14, lid 1, d) van de Visumcode voorziet dat het de aanvrager van een eenvormig visum toekomt om "informatie [te verstrekken] die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen". In bijlage II bij de Visumcode, dat een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken bevat, wordt verduidelijkt dat het onder meer kan gaan om de volgende stukken:

- "1. reservering van een retour- of rondreisticket;
2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;
3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;
4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;
5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie."

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van elk van de hierboven vermelde motieven de aanvraag kan weigeren. Daarbij is niet voorzien in een systeem van cumulatieve weigeringsmotieven op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijft beschikt de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 60-63).

In de bestreden beslissing heeft verweerder geoordeeld dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van haar visum. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster bij haar vorige visum de termijn heeft overschreden.

Verzoekster heeft bij haar aanvraag verschillende documenten neergelegd, met name kopie van de Belgische identiteitskaart van haar zoon (+ echtgenote en hun 2 kinderen), uittreksel uit het bevolkingsregister met gezinssamenstelling (garant (=zoon) + echtgenote + 2 kinderen), getuigenschrift van woonst, loonfiches waaruit blijkt dat garant de volgende loon heeft : september 2023 (1855euro), oktober 2023 (1858euro), november 2023 (2262euro), eigendomsakten van het huis van garant, arrest van Uw Raad (arrestnummer 284.830), vertaling van de geboorteakte van de garant, vliegtuigtickets van 5 april 2024 t/m 30 juni 2024, verzekering van 5 april 2024 t/m 30/6/2024, bankuittreksel van verzoekster waaruit blijkt dat ze 4459euro heeft op haar rekening, verschillende documenten van chartered accountants omtrent de waarde van haar onroerende goederen (huis + grond), kopie van haar leasing contract, overlijdensakte van de echtgenoot van verzoekster, geldoverschrijvingen door de zoon aan verzoekster, kopie van de Franse identiteitskaart van de zoon van verzoekster, de heer N. (...) S. (...), verbintenis tot tenlasteneming (bijlage 3bis)

In de bestreden beslissing heeft verweerder geoordeeld dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoeker om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van haar visum, zij is namelijk alleenstaande weduwe en komt op bezoek bij familie in België. Verzoekster toont niet afdoend aan te beschikken over resterende familiale banden in India. Betrokkene heeft uitgebreide familiebanden in de Schengenzone. Betrokkene beschikt over bescheiden financiële middelen op de voorgelegde bankrekening. Betrokkene wordt financieel ondersteund door de uitnodigende partij.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat verzoekster onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.

De verwerende partij heeft rekening gehouden met de door de verzoekende partij voorgelegde stukken aangaande zijn persoonlijke situatie in het herkomstland en de banden die hij hiermee heeft. De verwerende partij heeft duidelijk uiteengezet waarom, ondanks de voorgelegde stukken die doen getuigen van een band met het herkomstland, deze band toch niet afdoende is aangetoond. Uit de gehanteerde motivering blijkt thans dat de verwerende partij op zorgvuldige wijze alle voorgelegde stukken in zijn beoordeling heeft betrokken.

Het beroep is ongegrond."

2.3 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 32 van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

- i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS signaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang signaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum”

Verweerder beroept zich bij het weigeren van het gevraagde visum op twee afzonderlijke motieven: enerzijds zijn het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aangetoond en anderzijds bestaat er redelijke twijfel over verzoeksters voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten.

Met betrekking tot de vaststelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, is het voldoende duidelijk dat verweerder toepassing maakt van artikel 32, lid 1, a), ii van de Visumcode. Verweerder lijkt dit af te leiden uit de vaststelling dat een origineel exemplaar van de verbintenis tot tenlasteneming conform het Koninklijk besluit van 2 december 2015, ontbreekt. De Raad wijst er echter op dat de specifieke weigeringsgrond van artikel 32, lid 1, a), ii van de Visumcode inhoudt dat het doel en/of de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet zijn aangetoond. Een weigering op deze specifieke weigeringsgrond moet dan ook afdoende worden gemotiveerd en uit deze motieven moet kunnen blijken om welke reden verweerder precies toepassing maakt van artikel 32, lid 1, a), ii van de Visumcode. Verweerder moet aldus met concrete motieven staven waarom de door verzoekster bijgebrachte documenten ter ondersteuning van haar visumaanvraag onvoldoende verduidelijken welke het doel en de precieze omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn. Er dient te worden vastgesteld dat de daartoe voorziene motieven in de bestreden beslissing in hun geheel niet afdoende zijn, gelet op de bij de visumaanvraag voorgelegde stukken. Zoals verzoekster opmerkt, blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat zij duidelijk heeft aangegeven dat zij naar België wenste te komen voor een familiebezoek van haar zoon en kleinkinderen. Verzoekster heeft in dit verband een aantal stavingstukken overgemaakt, die eveneens in het administratief dossier kunnen worden teruggevonden. Het motief dat de voorgelegde verbintenis tot tenlasteneming slechts een kopie betreft en geen origineel exemplaar is, laten de Raad en verzoekster niet toe om na te gaan waarom verweerder, na onderzoek van de voorgelegde stukken, meent dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Het motief betreffende de verbintenis tot tenlasteneming is in dit kader niet pertinent. Er valt immers niet in te zien hoe deze vaststelling verband kan houden met de verplichting van de aanvrager om het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf aan te tonen. Bovendien houdt deze vermelding geen enkele redengeving in die kan

toelaten te achterhalen waarom verweerder meent dat de voorgelegde stavingstukken onvoldoende zijn om het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf in België aan te tonen.

Wat het tweede determinerende motief betreft, stelt verweerder vast dat er redelijke twijfel bestaat omtrent verzoeksters voornemen het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten. Verweerder maakt dan ook toepassing van artikel 32, lid 1, b) van de Visumcode.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat verweerder over een ruime beoordelingsmarge beschikt wanneer hij beoordeelt of deze redelijke twijfel bestaat, teneinde te bepalen of aan de aanvrager de laatste in artikel 32, lid 1, b) van de Visumcode genoemde weigeringsgrond dient te worden tegengeworpen (cf. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 62).

Om te bepalen of er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, moet verweerder een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarbij hij rekening moet houden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in één van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten (cf. HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 69). Een aanvrager dient bij zijn visumaanvraag informatie te verstrekken met betrekking tot deze persoonlijke omstandigheden (*Ibid.*, pt. 71-73).

Verweerder motiveert dat er onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van herkomst omdat (i) verzoekster een alleenstaande weduwe is en op bezoek zou komen bij familie in België zonder aan te tonen nog te beschikken over resterende familiebanden in het land van herkomst; (ii) verzoekster uitgebreide familiebanden in de Schengenzone heeft; (iii) verzoekster over bescheiden financiële middelen op de voorgelegde bankrekening beschikt; en (iv) verzoekster financieel ondersteund wordt door de uitnodigende partij.

Verzoekster betoogt daarentegen dat geen rekening werd gehouden met de familieleden die wel nog in India wonen, namelijk haar zus, neef en tante. Verzoekster betoogt dat evenmin rekening werd gehouden met de uitgebreide stukkenbundel die ze bij haar visumaanvraag heeft voorgelegd en waaruit verschillende financiële banden met haar land van herkomst blijken. Verzoekster verwijst onder meer naar de twee woningen waarvan ze eigenaar is, de huurinkomsten die ze vergaart uit de verhuur van één van deze woningen alsook een perceel landbouwgrond, de spaargelden waarover ze beschikt en de roerende goederen waarvan zij de eigenaar is. De totale waarde van haar vermogen in India wordt geschat op 130 970,41 euro.

Het administratief dossier bevat een interne nota opgesteld door de Belgische ambassade in New Delhi waarin wordt vermeld dat verzoekster onder meer de volgende stukken bij haar visumaanvraag heeft gevoegd:

“notary papers – aankoop woning

[...]

MOYENS FINANCIERS

Relevés bancaires, 4.5 mois solde : PNB 4.459 euro

Others:

Net worth certificate from CA

Valuation certificate of agricultural land from Architect

Lease agreement [...]”

De Raad stelt vast dat verweerder in zijn nota met opmerkingen niet betwist dat uit de voorgelegde stukken en het administratief dossier blijkt dat verzoekster eigenaar is van twee woningen en een perceel landbouwgrond in India. Evenmin spreekt verweerder de vastgestelde geschatte waarde van verzoeksters vermogen in India tegen of zet hij uiteen waarom met deze inkomsten geen rekening kan worden gehouden. Er kan aldus van worden uitgegaan dat verweerder van deze informatie op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit de lezing van deze beslissing blijkt echter niet dat het geheel van de voorgelegde bewijsdocumenten werd beoordeeld door verweerder bij de behandeling van verzoeksters visumaanvraag. Nochtans is verweerder ertoe gehouden bij zijn beoordeling van de visumaanvraag rekening

te houden met alle relevante elementen waarvan hij op de hoogte is of had moeten zijn. Dit geldt dus zeker voor de elementen die verzoekster zelf bij haar visumaanvraag heeft gevoegd. Het is duidelijk dat verweerder niet concreet is ingegaan op de verschillende door verzoekster aan het bestuur voorgelegde stukken, die bovendien een indicatie zouden kunnen zijn van haar voornemen om wel degelijk het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van de termijn van het visum. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing meent verweerder dat de financiële banden van verzoekster met haar land van herkomst een relevant gegeven vormen in de beoordeling van de vraag of verzoekster al dan niet tijdig het grondgebied van de lidstaten weer zal verlaten. Immers knoopt verweerder de redelijke twijfel die hij daaromtrent heeft, vast aan het gegeven dat verzoekster over beperkte financiële middelen op haar bankrekening beschikt en financieel wordt ondersteund door haar zoon, de uitnodigende partij. Er kan dan ook terdege van verweerder worden verwacht dat hij alle relevante stukken omtrent verzoeksters financiële situatie in ogenschouw neemt. Het komt aan een zorgvuldige overheid toe minstens te motiveren waarom bepaalde stukken die duidelijk betrekking hebben op verzoeksters financiële banden met haar land van herkomst – zoals de documenten met betrekking tot de inkomsten uit verhuur en verpachting van haar woning en haar landbouwgrond, de spaargelden waarover ze beschikt en de roerende goederen waarvan ze eigenaar is – daarvoor niet in overweging worden genomen.

Verweerder verschafft in zijn nota met opmerkingen een oplistings van de verschillende documenten die verzoekster bij haar visumaanvraag heeft voorgelegd en beperkt zich verder tot een herneming van de motieven van de bestreden beslissing. Hiermee komt verweerder niet tegemoet aan de hierboven vastgestelde schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 32 van de Visumcode.

Het enige middel is in de aangegeven mate dan ook gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2024 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN